

"דרך השעווה אני מוציאה רגשות החוצה". מתוך התערוכה Lamps, Chairs & White

הורגת אותם ברכות

שעווה מבחינתה מסמלת זמניות, אבל היא חומר חי יותר מאשר מתכלה. בימים אלה מציינת האמנית מונה אורן 20 שנות פעילות בפריז, עם תערוכת יחיד חדשה. "אני רואה את החיים כעבודה אינסופית"

אם תיכנסו לסטודיו שלה ברובע ה-11 בפריז, קיים סיכוי גבוה שתמצאו אותה על הרצפה. לא כי יש לה בעיית יציבות, היא פשוט מעדיפה לעבוד במישור האופקי. היא מיישבת על האדריכלים, לוקחת לידיה שעווה ומשחקת איתה כמו שילרים משחקים כפלטלינה. כך מתחילה האמנית מונה אורן, אוטוטו 40, את העבודה על היצירות שלה - מהחומר, בלי סקיצה ובלי רישום. זה יכול להימשך כמה דקות, או כמה חודשים. "אני רואה אימג' בראש, ומתרגמת אותו לצורה. זו עבודה מאוד ישירה ומאוד ספונטנית, כי אני אוהבת לגעת. לפעמים אני יוצקת צורות מהטבע, ולפעמים צורות שאני ממציאה".

כשעובדים ספונטנית לא תמיד אפשר לשלוט בתוצאה. קרה שעצרת, הסתבלת על עבודה ופשוט לא אהבת אותה?

"יש פסלים שעצרתי בשלב כלשהו וזנחתי, אבל הפסלים הרחשים שבנתי היו מתוך הבנה של העבודה הקודמת.

אני רואה את האמנות שלי כעבודת חיים, לא כאוסף עבודות. הרבה פעמים, גם אם זו לא התוצאה שאליה קיוויתי, אני ממשיכה הלאה, כי אני כל הזמן בחיפוש. תמיד מנסה ללכת יותר רחוק עם מה שאני רוצה להגיד - לעשות את זה יותר חזק, יותר גדול, יותר מרשים, יותר עמוק".

למה בחרת בשעווה, שמסמלת זמניות, בחומר העיקרי ביצירה שלך?

"זה נכון שהיא מסמלת גם זמניות, אבל מבחינתי היא יותר חומר חי מאשר מתכלה. זה חומר שמתאפיין בעדינות ומגיב באופן

"אני קצת כמו זיקית". מונה אורן

רומה לגוף האנושי ביחס לחום, לאור וגם להתיישנות או הודקות. השמירה על הפסלים היא כמו שמירה על הגוף. ררך השעווה אני מוצאת את הרקיות, ואני אוהבת את הרכות הזאת".

יש הפיפה בינך ובין החומר, היית מגדירה את עצמך אדם רך?

"כן. העבודה שלי זו אני. אני עובדת בעיקר עם חומרים רכים, כי המגע עם החומר מאוד חשוב לי, ככה אני מביעה את עצמי, זו הדרך שלי להוציא דברים החוצה. התחושות והרגשות שלי הם הבסיס ליצירה.

"עשיתי, למשל, עבודת שעווה שמדמה פרחים אדומים של אנטוריום - זה נבע מתוך כאב פנימי, שברון לב שעברתי, וביטאתי אותו דרך הפרחים שהם בצורת לב. במקום שהם ינבלו הם נמסו וטפטפו, וזה נראה כמו דם, כמו לב שותת".

פרחים במקדש

היא נולדה ברמת השרון, וכשהייתה בת 8 עברה המשפחה לשנתיים בהוראי, בעקבות עבודתו של אביה כשליח של

תהליך היצירה

לעשות. אגב, מכיוון שבתרבות המקומית נשים לא יכולות להניח פרחים על מקדשים, נעזרתי בנזירים ששיתפו פעולה עם האקט האמנותי, והניחו בשבילי את הפרחים. זה היה רגע מאוד מיוחד מבחינה תרבותית, כי נגעתי בכנורה עדינה, רגישה ויפה".

מעגל סגור, מעגל פתוח

היא הציגה שבע תערוכות יחיד בצרפת, בישראל ובאוסטרליה, והשתתפה בעשרות תערוכות קבוצתיות. כמה פעמים הייתה פיינליסטית בתחרות פרטי האמנות של ליליאן כטנקור. בימים אלה היא מציגה תערוכת יחיד בגלריה בפריז. "עם השנים אני נהיית יותר ויותר פריזאית, חברים אמרים שכבר יש לי קצת מבטא. אני מאוד אוהבת להסתובב בגלריות של המאה, אבל הכי אוהבת את הרחובות ברובע ה-11, שבו אני גרה ועובדת. זה רובע מאוד מעורבב, ושם אני מרגישה בבית".

בחיל' הצגת בהרבה תערוכות, ואילו בארץ את כמעט ולא מוצגת. זה מפתיע לך?

"אני לא כאן, וברור לי שהמרחק משפיע. זה הכל לי, אני מאוד רוצה להציג פה ולהיות חלק מהאמנות הישראלית. אני מאוד שמחה שעכשיו נינתה לי האפשרות להגיע לארץ דרך שיתוף הפעולה עם ריור המתג פתח לאחרונה חנות ראשונה בישראל. זה סוג של סגירת מעגל - אבל אני מקווה שהמעגל עוד פתוח, ואוכל להציג בישראל בתערוכות נוספות".

איך את מתמודדת כשמוניע פירבק שלילי?

"רגעים של רחיה יש כל הזמן, אבל אני פשוט ממשיכה לעבוד. זה לא עניין של להיות רובוט, פשוט צריך לדעת שלא תמיד הכול עובד כמו שרוצים. העבודה שלי לוקחת חיים שלמים, אז גם אם יש תקופות של אכזבה, אני מנסה להתמקד במה שטוב וכמה שיבוא וייהי מרגש ומסקרן".

גלית חתן

לחנות שהייתה ליד הבואר, ואו שלחתי כמה מכתבים לאנשי מקצוע בולטים בתחום. אחד מהם היה עורך אמנות של עיתון צרפתי, ואיתו עשיתי את הפרויקטים הראשונים שלי למגזינים. אחר כך הכרתי דרכו את הסוכנת שלי. די מהר התחלתי לעשות פרויקטים לחברות מסחריות במקביל לעבודה האמנותית. בי 2005 כבר עשיתי ויטרינות לחנויות של הרמס".

כעבור שנתיים קיבלה מאונסק"ו מלגת אמן לשלושה חודשים בתאילנד. "הוקסמתי שם מתרבות הפרחים ותרבות הפולחן. הפרחים קניתי כמות עצומה כסכום לא גבוה, ועשיתי ממנה עבודת מיצב, שבשום מקום אחר בעולם לא הייתי יכולה להרשות לעצמי

הסוכנות היהודית (משם האהבה שלי לפרחים. ההשראה שלי תמיד באה מהצומח ומהטבע). כשהורו לארץ נדרו בין בתים. את התיכון עשתה בתלמה לילין, ובגיל 20 עזבה לפריז. מאז היא שם.

"אני קצת כמו זיקית, משתלבת, ואין לי פחד להיות לבד - אני רואה את העבודה של האמן כעבודה שאין דרך אחרת לעשות אותה מאשר לבד. היום יש לי סטודיו, אחרי הרבה שנים שעברתי בבית, ואני עובדת בו הרבה מאוד שעות לבד, כי אני צריכה את הספיס, את המרחב שבו אני יכולה להרגיש את השקט הפנימי שלי. זה מכניס אותי לריכוז. אני רואה את החיים כעבודה אינסופית, לא כעניין של שעות וימים. אני מאושרת כשאני יכולה לעבוד".

במשך חמש שנים למדה בבואר, בית הספר הלאומי הגבוה לאמנויות היפות בפריז. "השנים שם היו מאוד חזקות והשפיעו עליי מאוד. לומדים בשיטה של אטלייה, אלה לימדרים מאוד חופשיים ועצמאיים, עם מעט מאוד שיעורי כיתה".

ואז את מסיימת את הלימודים ויוצאת לעולם. לאן ביוונת?

"ידעתי שייקח לי זמן למצוא את המקום שלי. אני תמיד מנסה לא לקשוש, אבל החשש קיים. אז בהתחלה עשיתי כמה ויטרינות

"עשיתי עבודת שעווה שמדמה פרחים אדומים של אנטוריום - זה נבע מתוך כאב פנימי, שברון לב שעברתי, וביטאתי אותו דרך פרחים בצורת לב. במקום שהם ינבלו הם נמסו וטפטפו, וזה נראה כמו דם, כמו לב שותת"

העבודה Nature morte en rouge et Blood Flowers